

Sygn. akt VI Ka 632/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie Daniel Strzelecki

Andrzej Żuk

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kamiennej Górze Urszuli Buczek - Lompart

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2022r.

sprawy **Ł. R.** ur. (...) w W.

s. G., M. z domu K.

oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 1 października 2021 r. sygn. akt II K 33/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego **Ł. R.**,

II. zwalnia oskarżonego **Ł. R.** oraz oskarżycieli posiłkowych **A. P. (1)** i **A. P. (2)** od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając kosztami tego postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 632/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z 1 października 2021 r., sygn. akt II K 33/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą					

ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Związłe o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	/z apelacji obrońcy oskarżonego/	# zasadny	

1. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to:	# częściowo zasadny
a) art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez niewłaściwą ocenę dowodów i bezzasadne pominięcie przy odmowie im wiarygodności tych części zeznań świadków M. R., K. W. i A. S., w której świadkowie ci wskazywali na fakt wtargnięcia (zatoczenia się) pokrzywdzonego bezpośrednio pod pojazd kierowany przez oskarżonego w momencie jego omijania w sytuacji, gdy wbrew twierdzeniom Sądu zeznaniom tym nie stoją w sprzeczności dowody w postaci opinii lekarskich oraz oględzin ciała, pojazdu i miejsca zdarzenia (ze względu na dynamikę sytuacji	# niezasadny

ostateczne
miejsce
kontaktu ciała
z pojazdem nie
musi
odzwierciedlać
zachowania
pokrzywdzonego),
ani opinia D.,
która miała
charakter
odtwórczy
(biegły sam
nie ustalał tych
okoliczności, ale
opierał się na
innych
dowodach), zaś
świadków tych
sam Sąd
Rejonowy uznał
za wiarygodnych
co do zasady;

b) art. 7
k.p.k. poprzez
dowolną, a nie
swobodną ocenę
dowodu z
wyjaśnień
oskarżonego i
odmowę mu
wiarygodności w
części, w jakiej
oskarżony
wskazywał na
fakt wtargnięcia
pokrzywdzonego
bezpośrednio
pod pojazd w
sytuacji, gdy
wyjaśnienia te
były spójne,
logiczne i
korespondowały
z treścią zeznań
ww. świadków;

c) art. 7
k.p.k. poprzez

dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z opinii biegłego K. D. i bezkrytyczne oparcie się na tej opinii w całości w sytuacji, gdy biegły dokonywał pomiarów w warunkach laboratoryjnych, a nadto opierał się na sztywnych wartościach co do prędkości i odległości deklarowanych przez oskarżonego, gdy tymczasem wobec dynamiczności sytuacji oraz szacunkowych, różnych wartościach podawanych przez świadków zdarzenia, wnioski opinii co do momentu zauważenia pokrzywdzonego i możliwości wyhamowania czy uniknięcia kolizji należy uznać za wysoce wątpliwe;

d) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z opinii biegłego M. K. i uznanie jej za dowód

	<p>wiarygodny w sytuacji, gdy opinia ta została sporządzona w sposób nierzetelny, była niepełna i niejasna, a sam Sąd Rejonowy odmówił jej pierwotnie mocy dowodowej, powołując innego biegłego tej samej specjalności.</p>		
	<p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.) polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony miał możliwość uniknięcia kolizji z pokrzywdzonym mimo nieprawidłowego zachowania pokrzywdzonego, ciemnego koloru jego ubioru, pory nocnej oraz miejsca zdarzenia na nieoświetlonym odcinku drogi.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>(z ostrożności procesowej)</p> <p>3. Rażąca niewspółmierność kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.) poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy biorąc pod uwagę przyczynienie się pokrzywdzonego do zdarzenia, adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów i sytuacji oskarżonego byłaby kara pozbawienia wolności w dolnych granicach wymiaru kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>/z apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych/</p> <p>4. Rażąca niewspółmierność (łagodność) wymierzonej kary 4 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy prawidłowe wzięcie pod uwagę przez Sąd Rejonowy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

ustalonych
okoliczności, tj.
stopnia winy,
społecznej
szkodliwości
czynu, ucieczki z
miejsca
zdarzenia, brak
wezwania
pomocy,
podjęcia
bezwłocznie
próby zacierania
śladów
popelnionego
przestępstwa,
nakłanianie
świadków do
składania
fałszywych
zeznań, a także
cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
przede
wszystkim
prewencja
indywidualna
oraz właściwości
i warunki
osobiste
oskarżonego,
sposób życia
przed
popelnieniem
przestępstwa, w
tym uprzednia
karalność także
za przestępstwa
popelnione
przeciwko
bezpieczeństwu
w ruchu
drogowym
winny
skutkować
wymierzeniem
wobec Ł. R. kary
pozbawienia
wolności w

wymiarze nie mniejszym niż 7 lat.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ad. 1 W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy w badanej sprawie dokonał całościowej i wnikliwej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wydanego orzeczenia. Także dowody w postaci zeznań świadków M. R., K. W. i A. S. zostały ocenione w sposób swobody, zgodnie z wymogami zawartymi w art. 7 k.p.k.	

**Odmówienie
im waloru
wiarygodności
w zakresie,
w którym
zeznania tych
świadków
wskazywały,
iż przed
potrąceniem
R. P.
pokrzywdzony
miał stać
przodem do
pobocza,
zwrócony
prawą stroną
do
nadjeżdżającego
samochodu i
tuż przed
potrąceniem
cofnąć się/
zatoczyć w
stronę
pojazdu
prowadzonego
przez
oskarżonego,
stały w
sprzeczności
nie tylko z
nieosobowymi
źródłami
dowodowymi,
na których
biegły K. D.
oparł
sporządzoną
w sprawie
opinię, ale też
z pierwszymi
wyjaśnieniami
złożonymi
przez
oskarżonego.
Podobnie
ocenić należy
wynikające z
zeznań**

**świadków
różnice w
szacowanej
prędkości, z
jaką jechał
oskarżony
oraz
odległości, z
której
dostrzeżona
została postać
pieszego
przed
wypadkiem –
wynikać
mogą one
zarówno z
subiektywnego
postrzegania
przez
świadków
szacowanej
prędkości/
odległości,
która nie
zawsze ma
odzwierciedlenie
w
rzeczywistych
pomiarach,
jak i w mniej
uważnym
obserwowaniu
przez nich
otoczenia,
aniżeli czyni
to kierowca.**

**Choć na
rozprawie
oskarżony
starał się
umniejszać
swoją winę w
przedmiotowym
zdarzeniu, to
jednak uznać
należy, iż jego
wyjaśnienia
złożone na**

etapie postępowania przygotowawczego (k. 115-116, 149-153) były szczerze i spontaniczne oraz oddawały rzeczywisty przebieg przedmiotowego zdarzenia, który znalazł potwierdzenie w zeznaniach świadków podróżujących samochodem wraz z oskarżonym (w zakresie, w jakim Sąd Rejonowy uznał je za wiarygodne) oraz dowodów w postaci uszkodzeń pojazdu, położenia na jezdni części, które odpadły z samochodu, ułożenia ciała pokrzywdzonego oraz stwierdzonych u niego obrażeń, na których następnie oparte zostały sporządzone w sprawie opinie biegłych. Wszelkie wątpliwości,

**jakie strony
zgłaszały do
pisemnej
opinii
sporządzonej
przez biegłego
K. D., zostały
przez niego w
sposób
wyczerpujący
wyjaśnione
na rozprawie
w dniu 22
września 2021
r. (k.
559-562). W
związku z
tym
podejmowana
przez obrońcę
polemika z
wnioskami
powołanej
opinii
stanowi
wyraz
dowolnej i
subiektywnej
interpretacji
skarżącego,
która jednak
nie stanowi
wystarczającej
podstawy do
podważenia
prawidłowości
poczynionych
przez Sąd
Rejonowy
ustaleń
faktycznych.
Chociaż co
do zasady
słuszne jest
spostrzeżenie,
iż pieszy
znajdujący
się w
znacznym
stanie**

**nietrzeźwości
(stwierdzone
1,7‰
alkoholu
etylowego we
krwi R. P.
– k. 295-296)
może
poruszać się
w sposób
niepewny i
nieprzewidywalny,
to jednak
dywagacjom
na temat jego
ewentualnego
zachwiania
się w stronę
nadjeżdżającego
samochodu
przeczą
uszkodzenia
ujawnione na
w/w
pojeździe,
przede
wszystkim
umiejscowienie
uszkodzenia
przedniej
szyby w
prawym
górnym rogu,
które wraz
z obrażeniami
ciała
stwierdzonymi
u
pokrzywdzonego
prowadzą do
jednoznacznych
wniosków, iż
został on
uderzony
przez jadący
samochód w
tylną
powierzchnię
ciała w
pozycji**

wyprostowanej.

Biegły K. D.
w pisemnej
opinii (k. 500)
dokładnie
przedstawił
mechanizm
powstania
stwierdzonych
u
pokrzywdzonego
obrażeń oraz
stwierdzonych
uszkodzeń
pojazdu,
przedstawiając
w sposób
spójny i
logiczny
przebieg
mającego
miejsce
wypadku.

Krytycznie
odnieść
należy się
także do
zarzutu
dowolnej
oceny
dowodu z
opinii
biegłego M.
K., która w
swoich
wnioskach
zasadniczo
pokrywała się
z opinią
sporządzoną
przez biegłego
K. D.. Wbrew
stanowisku
skarżącego,
zlecenie
przeprowadzenia
kolejnej
opinii przez
biegłego tej

**samej
specjalności
nie jest
jednoznaczne
z
odmówieniem
mocy
dowodowej
opinii M. K.
i traktować
je należy jako
dążenie sądu
do pełnego i
wszechstronnego
wyjaśnienia
wszystkich
istotnych
okoliczności
sprawy, zaś
oparcie
ustaleń
faktycznych
na
uzupełniających
się,
niezależnych
opiniach
dwóch
biegłych jest
potwierdzeniem
rzetelności
procesu.
Podkreślić
jednak
należy, na co
zwracał także
uwagę Sąd
Rejonowy w
pisemnym
uzasadnieniu
wyroku, iż
opinia
sporządzona
przez biegłego
K. D. była
obszerniejsza
i bardziej
wyczerpująca,
ponieważ
biegły ten**

**sporządził
swoją opinię
na
późniejszym
etapie
postępowania
i dysponował
większą
ilością
materiału
dowodowego,
który
poddawał
analizie.
Wobec
powyższego
zarzuty
obrońcy
dotyczące
oceny
wskazanych
dowodów
stanowią
nieuzasadnioną
polemikę z
prawidłowymi
i zgodnymi
z wymogami
art. 7 k.p.k.
ocenami Sądu
Rejonowego,
które Sąd
Odwoławczy
w pełni
aprobuje.**

**Sąd
Rejonowy
prawidłowo
ustalił, iż
choć
pokrzywdzony
poruszał się
jezdnią w
sposób
nieprawidłowy,
to pomimo
panujących w
chwili
wypadku**

**złych
warunków
pogodowych
oskarżony
dostrzegł
postać
pokrzywdzonego
na tyle
wcześnie, aby
móc podjąć
skuteczne
manewry
obronne,
które
pozwoliłyby
na uniknięcie
wypadku. Z
opinii
biegłego K. D.
oraz
wykonanych
przez niego
obliczeń
wynika w
sposób
jednoznaczny,
iż oskarżony
miał
możliwość
wykonania
skutecznego
hamowania
prowadzącego
do
całkowitego
zatrzymania
pojazdu i
uniknięcia w
ten sposób
potrącenia
pieszego
nawet bez
konieczności
zmiany pasa
ruchu w celu
ominięcia go,
jednak
brawurowa
jazda
oskarżonego i**

brak podjęcia skutecznych manewrów obronnych doprowadziły do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia drogowego.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy – wbrew zarzutom podniesionym przez obrońcę oskarżonego – został oceniony w sposób całościowy z zachowaniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż w badanej sprawie doszło do naruszenia przepisów postępowania zawartych w art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Ad. 2

Wbrew stanowisku

**skarżącego,
Sąd
Rejonowy
prawidłowo
ustalił, iż
pomimo
nieprawidłowego
zachowania
pokrzywdzonego,
który był
ubrany w
ciemną odzież
bez
elementów
odblaskowych
i poruszał
się jezdnią w
sposób
nieprawidłowy,
na
nieoświetlonym
odcinku
drogi, to
jednak
oskarżony
miał
możliwość
dostrzeżenia
go na drodze
na tyle
wcześnie, aby
podjąć
skuteczną
reakcję
obronną
pozwalającą
na uniknięcie
wypadku.
Przyjęta przez
Sąd
Rejonowy
odległość, z
której
oskarżony
miał
możliwość
dostrzeżenia
pokrzywdzonego
ustalona
została na**

**podstawie
sporządzonej
przez biegłego
kalkulacji
dotyczącej
kąta padania
światła
drogowych
oraz
oświetlanych
przez nie
powierzchni,
a wyjaśnienia
oskarżonego
w tym
zakresie
stanowiły
jedynie
uzupełnienie
tych obliczeń.
Należy
zwrócić
uwagę na
okoliczność,
którą
podkreślał
Sąd
Rejonowy, iż
obliczenia
dokonane
przez biegłego
sporządzone
zostały przy
przyjęciu
korzystniejszego
dla
oskarżonego
wariantu
poruszania
się po płaskim
odcinku
drogi, mimo iż
do wypadku
doszło w
miejscu, gdzie
jezdni jest
pochylona i
oskarżony
zjeżdżając w
dół, miał**

*możliwość
zobaczenia
postaci
pieszego
jeszcze
wcześniej.*

Ad. 3 i 4

*Ponieważ
zarówno
obrońca
oskarżonego,
jak i
pełnomocnik
oskarżycieli
posiłkowych
w swoich
apelacjach
zawarli
zarzuty
dotyczące
rażącej
niewspółmierności
kary
wymierzonej
Ł. R., Sąd
Odwoławczy
odnie się
do tych
zarzutów w
sposób
łączny.*

*Wbrew
stanowisku
obrońcy,
wymierzonej
Ł. R. kary
4 lat
pozbawienia
wolności nie
sposób uznać
za
niewspółmiernie
i rażąco
surową.
Przypomnieć
należy, iż
przestępstwo*

*z art. 177
§ 2 k.k.
zagrożone
jest karą od
6 miesięcy do
lat 8, zaś w
sytuacji, gdy
spełnione są
także
przesłanki
określone w
art. 178 § 1 k.k.
– a tak było
w niniejszej
sprawie,
ponieważ Ł.
R. zbiegł z
miejsca
zdarzenia –
sąd
orzekający
zobligowany
był do
wymierzenia
kary za
przypisane
sprawcy
przestępstwo
w wysokości
nie niższej
niż 2 lata,
do górnej
granicy tego
zagrożenia
zwiększonego
o połowę.
Określając
wymiar kary
za przypisane
oskarżonemu
przestępstwo,
Sąd
Rejonowy w
pełni
uwzględnił
dyrektywy
wymiaru
określone w
art. 53 k.k.,
mając na*

względnie
zarówno
okoliczności
obciążające,
jak i
łagodzące, co
w sposób
wyczerpujący
oddano w
pisemnych
motywach
uzasadnienia
Sądu I
instancji.

Z kolei
pełnomocnik
oskarżycieli
posiłkowych
w swojej
apelacji, w
której
podniósł
zarzut rażącej
niewspółmierności
i łagodności
wymierzonej
Ł. R. kary,
skupił się na
uwzględnionych
już przez sąd
orzekający
okolicznościach
obciążających.
Niewątpliwie
zarówno
stopień winy,
jak i
społecznej
szkodliwości
czynu
objętego
przedmiotowym
wyrokiem
były bardzo
wysokie.
Także
okoliczności
takie jak
ucieczka z

**miejsca
zdarzenia
oraz
nieudzielenie
pomocy
pokrzywdzonemu
rzutowały na
wymiar
orzeczonej
kary. Ponadto
uprzednia
karalność Ł.
R., w tym za
przestępstwo
przeciwko
bezpieczeństwu
w
komunikacji,
stanowiła
istotną
okoliczność
obciążającą.**

**Należy
również
pamiętać, iż
zgodnie z
regulacją art.
53 § 2 k.k. sąd
zobowiązany
jest do
uwzględnienia
nie tylko
okoliczności
leżących po
stronie
oskarżonego,
ale także
zachowania
pokrzywdzonego,
który jak
wynika z
treści opinii
biegłego K.
D., swoim
zachowaniem
także
przyczynił się
do powstania
przedmiotowego**

wypadku,
jako że
poruszał się
jezdnią
zamiast
poboczem, po
niewłaściwej
stronie drogi,
w porze
nocnej drogą
nieoświetloną,
bez
elementów
odblaskowych
na odzieży.

Przypomnieć
należy, iż
zgodnie z
poczynionymi
przez Sąd
Rejonowy
ustaleniami
faktycznymi,
których
pełnomocnik
oskarżycieli
posiłkowych
w
wywiedzionej
apelacji nie
kwestionuje,
oskarżony
naruszył
zasady
bezpieczeństwa
w ruchu
lądowym w
sposób
nieumyślny.
Ponadto jego
zachowanie –
wbrew opinii
skarżącego –
nie świadczy
o wysokim
stopniu
demoralizacji.
Co prawda
oskarżony

obawiając się ponownego osadzenia w zakładzie karnym odjechał z miejsca zdarzenia, nie udzielając pomocy pokrzywdzonemu, jednak po powrocie do B. ostatecznie zadzwonił na numer alarmowy, aby poinformować o potrąceniu pieszego. Nie można również tracić z pola widzenia, iż Ł. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu już na etapie postępowania przygotowawczego i złożył obszernie wyjaśnienia, w których przyznał się nie tylko do potrącenia pokrzywdzonego, ale też spożywania alkoholu na kilka godzin przed wypadkiem. Brak jest przy tym podstaw do przyjęcia,

*iż oskarżony
namawiał
świadków
zdarzenia do
składania
fałszywych
zeznań.
Chociaż M. R.,
K. W. i A.
S. starali się
umniejszyć
winę
oskarżonego
w
przedmiotowym
zdarzeniu, to
jednak ta
część ich
zeznań, która
nie miała
oparcia w
pozostałym
materiale
dowodowym
zgromadzonym
w sprawie –
w tym w
wyjaśnieniach
oskarżonego
oraz opiniach
biegłych, nie
stanowiła
podstawy
ustaleń
faktycznych
w badanej
sprawie. To
przecież A.
S. w obawie
przed
konsekwencjami
skorzystania
z samochodu
bez zgody i
wiedzy
rodziców
najpierw
zamierzał
ukryć pojazd,
a następnie*

podał ojcu
nieprawdziwe
informacje na
temat
okoliczności
powstania
widocznych
na nim
uszkodzeń.
Mając zatem
na względzie
całokształt
okoliczności
sprawy –
zarówno
obciążających,
jak i
łagodzących,
w ocenie Sądu
Odwoławczego
kara 4 lat
pozbawienia
wolności
wymierzona
oskarżonemu
jest karą
wyważoną,
adekwatną do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
popelnionego
czynu,
wymierzoną z
należytych
uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności i
dyrektyw
określonych
w art. 53 k.k.
Kara w takim
wymiarze
będzie
właściwie
realizowała
również cele
zarówno w
zakresie
prewencji

indywidualnej, jak i generalnej.		
Wniosek		
1. Obrońca oskarżonego podnosząc wskazane wyżej zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
2. Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 części dyspozytywnej poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 7 lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ad. 1 W wyniku przeprowadzonej kontroli		

odwoławczej Sąd
II instancji w
pełni
zaaprobował
poczynione
przez Sąd
Rejonowy
ustalenia
faktyczne, które
stanowiły
podstawę do
wydania
zaskarżonego
orzeczenia, nie
znajując tym
samym żadnych
podstaw do
uniewinnienia Ł.
R. od
popelnienia
przypisanego
mu czynu.

Ad. 2

Jak już
wspomniano, w
przekonaniu
Sądu
Odwoławczego
kara 4 lat
pozbawienia
wolności jest
karą adekwatną
i wyważoną,
nie było zatem
podstaw do
zmiany pkt 1
części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku w taki
sposób, w jaki
wniesiono w
apelacji
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	-----	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
-----	-----	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. R..		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		

<p><i>Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy nie uznał za słuszne zarzutów podniesionych w apelacjach wywiedzionych przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych oraz nie uwzględnił zawartych w nich wniosków o zmianę zaskarżonego orzeczenia. Nie było również konieczności ingerowania w treść tego wyroku z urzędu, dlatego też jako trafny i prawidłowy podlegał utrzymaniu w mocy.</i></p>		
<p><i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	

Zwiężle powodach zmiany	o		

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
-----	-----	
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
-----	-----	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	-----	-----
<p>6 Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na względzie aktualną sytuację materialną oskarżonego oraz kierując się względami słuszności zwolnił oskarżonego Ł. R. oraz oskarżycieli posiłkowych A. P. (1) i A. P. (2) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.	
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu winy za zarzucane mu przestępstwo oraz wymiar orzeczonej wobec niego kary	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia, brak albo	orzeczenie o karze

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana